

[Industriministeren]

dog inden for en frist, der forventes fastsat til 1. januar 1993, under visse betingelser nøjes med at kræve, at kreditgiver giver oplysning om de samlede omkostninger for kreditten.

Prismærkningslovens nugældende bestemmelse om angivelse af den samlede købesum foreslås erstattet af et krav om oplysning om kreditomkostningerne angivet som et beløb. Endvidere foreslås oplysningspligten suppleret med et krav om oplysning om de årlige omkostninger i procent. Pligten er betinget af, at kreditgiver i øvrigt har givet oplysning om prisen for kreditten, f.eks. oplysning om rentesats eller andre omkostninger. Om beregningen af kreditomkostningerne og de årlige omkostninger i procent henvises til L 78.

For at forenkle oplysningskravene vil der efter forslaget ikke længere skulle gives oplysninger om, hvorledes kreditten afvikles.

Kravene til skiltning og reklamering med kredit, der ikke har forbindelse med bestemte varer eller tjenesteydelser, vil fortsat blive fastsat ved bekendtgørelse i henhold til loven.

I overensstemmelse med forslag til lov om kreditaftaler er ikrafttrædelsestidspunktet for så vidt angår oplysningskravet vedrørende de årlige omkostninger i procent udskudt til 1. januar 1993.

Som et led i regeringens afbureaukratiseringsbestræbelser foreslås tilsynet med prismærkningslovens overholdelse ophævet. Overtrædelser af loven er strafbelagt og behandles som politisager som andre lovovertrædelser. Dette bør være den normale sanktionsadgang, navnlig efter den indskrænkning af de statslige tilsynsopgaver, som fulgte af gennemførelsen af den ny konkurrencelov.

Efter den gældende prismærkningslov hører administrationen af loven under Monopoltilsynet og for så vidt angår pengeinstitutter under Finanstilsynet. Ved konkurrenceloven er Monopoltilsynet som bekendt ophævet.

Som følge af lovens forbrugerbeskyttende sigte er det naturligt, at administrationen af loven, også for så vidt angår pengeinstitutter, overføres til Forbrugerstyrelsen.

Forbrugerstyrelsens afgørelser kan efter forslaget indbringes for Erhvervsankenævnet, og det forudsættes, at der ved nævnets behandling af ankesager er repræsenteret sagkundskab for så vidt angår forbrugerforhold.

Idet jeg i øvrigt henviser til bemærkningerne til lovforslaget, skal jeg anbefale forslaget til det høje Tings velvillige behandling.

Boligministeren (Agnete Laustsen):

Jeg skal herved tillade mig for Folketinget at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af lov om boligbyggeri. (Afhændelse m.v. af almenyttige boligselskabers ejendomme. Boligselskabernes Landsbyggefonds virksomhed. Kommunal driftsstøtte. Nødlidende ikke-statsstøttede ungdomsboliger. Ændrede opsigelsesregler for ungdomsboliger).

(Lovforslag nr. L 134).

Lovforslaget indeholder i det væsentligste en udmøntning af en række af Boligministeriets bidrag til afbureaukratisering og forenkling af lovgivningen.

- Der foreslås en udlægning til kommunerne af Boligministeriets beføjelse til at godkende afhændelse og væsentlig forandring af boligselskabernes ejendomme.
- Der foreslås en forenkling af dele af bestemmelserne om Boligselskabernes Landsbyggefonds udlåns- og tilskudsvirksomhed, bl.a. således at det i et væsentligt omfang overlades til landsbyggefonden og kommunerne selv at fastsætte de nærmere regler om og vilkår for ydelse af støtte til almenyttige byggeselskaber i drift. Samtidig foreslås loven om midlertidig offentlig støtte til almenyttigt boligbyggeri og statsstøttede kollegier ophævet.
- Det foreslås, at bygherren for et andelsboligprojekt for så vidt angår bestemmelserne om byggeskader i princippet sidestilles med entreprenører, leverandører og rådgivere, for hvilke der gælder et 5 års ansvar. Ændringen omfatter ikke de tilfælde, hvor de kommende beboere er bygherre.
- Det foreslås, at boligministeren bemyndiges til at godkende, at nødlidende kollegier, der ikke er opført med statsstøtte, får status som statsstøttede ungdomsboliger og dermed opnår mulighed for økonomisk støtte til modernisering.
- Det foreslås, at der gives kommunen adgang til at yde tilskud til en ungdomsboligbebyggelse i de tilfælde, hvor der under byggeprocessen er opstået merudgifter af en størrelsesorden, som kan medføre risiko for udlejningsvanskeligheder.